

Arrest

nr. 343 750 van 27 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MERCKX
Neptunusstraat 54
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 25 augustus 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart sinds 1999 in België te verblijven. Op 9 november 2019 huwde verzoeker met een Servische onderdaan, die in België over een verblijfsrecht beschikt. Het koppel heeft samen 6 kinderen die in België zijn geboren en eveneens over een toelating tot verblijf beschikken.

Op 14 maart 2022 werd verzoeker gemachtigd tot een verblijf in België, in functie van zijn echtgenote. Hij werd op 12 januari 2023 in het bezit gesteld van een A-kaart, die jaarlijks wordt verlengd.

Verzoeker diende op 29 oktober 2024 een aanvraag in tot verlenging van zijn A-kaart.

Op 27 mei 2025 werd verzoeker in kennis gesteld van het feit dat er een onderzoek werd geopend naar de eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Er werd hem verzocht alle documenten aan te brengen die hij hiervoor nodig acht. Verzoeker heeft hieraan geen gehoor gegeven.

Op 25 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 september 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mijnheer,

Naam: D.
Voorna(a)m(en): E.
Nationaliteit: Servië en Montenegro
Geboortedatum: (...) 1984
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 14/03/2022 door onze diensten gemachtigd tot verblijf op basis van gezinshereniging art.10 Vw, dit in functie van zijn echtgenote, mevr. S. Z. (RR (...)), hierna de de referentiepersoon. Hij werd op 17/03/2022 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en hierna op 12/01/2023 van zijn eerste A-kaart, hierna jaarlijks verlengbaar.

Op 29/10/2024 vroeg betrokkene de verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Hij legde een uittreksel voor van zijn strafregister dd. 15/10/2024 dat meerdere veroordelingen bevatte, namelijk:

- 09/11/2021 Politierechtbank Antwerpen Afdeling Antwerpen: voorkoming van besmettelijke ziekten, niet naleving van het verbod om zich onnodig op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden (covid 19)
- 24/11/2022 Politierechtbank Antwerpen afdeling Turnhout: politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: overdreven snelheid op vierspansweg (wegmark.): geldboete van 30 euro (x8= 240 euro) met vervangend rijverbod voor 30 dagen
- 08/12/2023 Correctionele Rechtbank Antwerpen afdeling Mechelen:
o politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: geldboete van 30 euro (x8= 240 euro) met vervangend rijverbod voor 30 dagen o het besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs/voorlopig rijbewijs/scholingsbewijs: geldboete van 200 euro (x8= 1600 euro) met vervangend rijverbod voor 60 dagen, en verlies van recht tot sturen 1 maand van alle categorieën
- 07/03/2024 Correctionele Rechtbank Antwerpen afdeling Mechelen:
Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; alsook wapens: het dragen: gevangenisstraf 1 jaar met probatie-uitstel van 3 jaren en een geldboete van 100 euro (x8=800 euro), vervangende gevangenisstraf van 30 dagen met probatie-uitstel 3 jaren

Om deze reden stelde onze dienst op 27/05/2025 een hoorrecht op, waarin aan hem werd meegedeeld dat er een onderzoek werd opgestart naar de mogelijke beëindiging van zijn machtiging tot verblijf. Meer bepaald bevatte onze instructie onderstaande informatie: "In artikel 21 van de wet van 15/12/1980 staat het volgende: De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

Verder bevatte dit hoorrecht ook onderstaande informatie: "In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 23 §2 van de wet van 15/12/1980 waarin staat: "Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht."

Deze instructie werd door betrokkene betekend op 04/06/2025.

Het feit dat betrokkene meerdere gedragingen stelde tegen de openbare orde en hiervoor werd veroordeeld, staat buiten kijf. Vanaf 2021 t.e.m. 2024 werd hij (minstens) jaarlijks veroordeeld. Daarenboven stelt onze

dienst vast uit de gegevens van het administratief dossier dat er voor betrokkene sinds 2004 t.e.m. 2023 een resem aan pv's werd opgesteld:

AN.21.LB/01016023 Gebruik van valse en vervalste geschriften
ME.43.L2/00166322 Opzettelijke slagen en/of verwondingen
ME.43.L2/00191622 Opzettelijke slagen en/of verwondingen
AN.62.L3/00226421 Bijz. wet: volksgezondheid
BG.62.L5/00296820 Bijz. wet: volksgezondheid
ME.62.L8/01262620 Bijz. wet: volksgezondheid
ME.62.L8/01262620 Bijz. wet: volksgezondheid
AN.92.LB/03525514 Geen misdrijf: betekening verval recht sturen
AN.92.LB/17603314 Geen misdrijf: betekening verval recht sturen
AN.55.LB/04742405 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging
AN.55.LB/09435704 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging
AN.64.LB/11020204 Leefmilieu: afval (door particulier)

De resem aan pv's zijn een bewijs dat betrokkene doorheen de jaren regelmatig in aanraking is gekomen met de politiediensten. Het gegeven dat een betrokkene (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert onze dienst echter geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Immers: "Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Op basis van het administratief dossier is duidelijk op te maken dat er sprake is van dan een algemeen gebrek aan verantwoordelijkheidszin en respect voor de Belgische rechtsregels. Betrokkene is geen onbekende voor justitie. In het vonnis van 07/03/2024 lezen wij dat hij in het verleden al 9 (!) keer werd veroordeeld door de politierechtbank en 1 keer door de correctionele rechtbank tot betaling van een geldboete wegens sluikstorten. Blijkbaar beseft betrokkene al jarenlang niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Het herhaaldelijke karakter van veroordelingen is duidelijk en tonen aan dat hij al geruime tijd en tot op heden zich klaarblijkelijk niet kan houden aan de algemene verkeersregels en daarmee niet alleen zichzelf maar vooral andere burgers in gevaar brengt. Hetzelfde geldt voor de veroordeling het niet-naleven van de regels rond covid-19. Door de covid-19 maatregelen niet na te leven werd het draagvlak voor het volgen van de maatregelen aangetast en werd de volksgezondheid bedreigd. Inzake de veroordeling sluikstorten ontwaren wij een gebrek aan respect voor de minimale regels van de maatschappij waarin betrokkene leeft. Ze zijn het resultaat van zijn gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer (en daarbuiten) en zijn een teken dat hij zich als het ware 'boven de wet' verheven voelt. Betrokkene toont geen blijk van bereidheid om de wetten, verplichtingen en waarden van België na te leven. Het aantal inbreuken op de openbare orde en de herhaalde veroordelingen benadrukken de ernst van zijn situatie

Deze reeks aan eerdere veroordelingen door de politierechtbank werd recent aangedikt door een zwaardere veroordeling inzake opzettelijke slagen en verwondingen en wapendracht (dd. 07/03/2024). Onze dienst sluit zich volledig aan bij de vaststellingen en conclusie in dit vonnis, nl. dat de feiten ernstig zijn en getuigen in hoofde van betrokkene van een gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Betrokkene heeft in het kader van een burenruzie een man met een metalen staaf verwond, wat bij het slachtoffer heeft geleid tot arbeidsongeschiktheid van minder dan 4 maanden. De rechtbank stelde vast (p.7 van het vonnis) dat dit zware slagen waren. Hoewel betrokkene aangaf dat de buurman dit had 'uitgelokt' werd zijn bewering door de rechtbank niet aanvaard. Verder verwondde betrokkene ook nog een ander slachtoffer, met eveneens een arbeidsongeschiktheid van minder dan 4 maanden tot gevolg. Gezien dit gewelddadige karakter van de door betrokkene gepleegde feiten kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In dit vonnis lezen wij dat betrokkene spijt betuigt. Dit doet onze wenkbrauwen fronsen. Hij kreeg verschillende voorwaarden opgelegd, met als eerste voorwaarde 'geen strafbare feiten plegen'. Op moment van onze beslissing merken wij op dat betrokkene, hoewel hij klaarblijkelijk spijt zou hebben betuigd en hij de gunst van een probatie-uitstel had gekregen (en hij wist dat hij door justitie concrete voorwaarden kreeg opgelegd), hij intussen dd. 08/11/2024 al een nieuwe veroordeling heeft opgelopen, nl. door de Correctionele Rechtbank Antwerpen- afdeling Anwerpen: 'geen inschrijvingsplaat van het voertuig' en 'uitrusting of elk ander middel dat de vaststelling van verkeersovertredingen bemoeilijkt of verhindert of controletoeestellen opspoort'. Nog in hetzelfde jaar van de uitspraak rond slagen en verwondingen en wapendracht werd hij wederom veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen voor het zoveelste verkeersdelict. Hieruit kan niet blijken dat betrokkene daadwerkelijk tot inkeer is gekomen, noch hij concrete stappen heeft gezet om zich te herpakken. Zij bewoording van spijt in het vonnis dd. 07/03/2024 weegt aldus niet op tegen zijn recente acties. Een positieve tendens valt nergens te bespeuren. Gezien hij na betekening van zijn hoorrecht hieromtrent geen informatie noch bijkomende stukken aan ons heeft voorgelegd, spreken zijn veroordelingen voor zich. Het is niet bewezen dat betrokkene enige vooruitgang of herstel meemaakte, wel integendeel.

Er wordt geen enkel stuk voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkene ook maar enige notie toonde om zich te herpakken. De voorwaarden die aan hem werden opgelegd, volgde hij duidelijk niet op. Het gegeven dat eerdere veroordelingen blijkbaar geen enkele gedragswijziging tot stand konden brengen, toont aan dat hij hardleers is. Ze wijzen op een normvervaging en een asociale ingesteldheid. Zijn laatste veroordeling dateert van 08/11/2024, dat is nog geen jaar geleden. Wegens gebrek aan enig bewijs dat betrokkene zich wenst te herpakken of laat staan oprecht spijt betuigt, kunnen wij enkel maar oordelen dat het zeer reëel is dat hij opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. Dit alles zien wij als een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging voor het fundamentele belang van de samenleving.

Het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden op basis van artikel 21 van Vwet. Dit stelt dat het verblijf van een vreemdeling die voor beperkte duur tot verblijf is gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid kan worden beëindigd. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Dit is hier wel degelijk het geval. We besluiten dan ook dat hij een gevaar blijft betekenen voor de openbare orde.

Betrokkene verkreeg op 14/03/2022 verblijfsrecht op basis van gezinshereniging maar dient ontegensprekelijk de Belgische vreemdelingenwetgeving en bepalingen rond openbare orde na te leven. Uit de aard, de ernst en het recente karakter van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene kreeg de kans om cf. artikel 23 §2 ons informatie te verschaffen over zijn situatie en ook over banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Onze dienst heeft als respons op ons hoorrecht inzake openbare orde dd. 27/05/2025 geen respons ontvangen. Evenwel zitten in het administratief dossier andere stukken die hij voorlegde naar aanleiding van zijn initiële aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsmachtiging en een eerder hoorrecht dd. 12/03/2025:

- attest lidmaatschap ziekenfonds dd. 12/09/2024, 16/09/2024 en 20/01/2025 op naam van de gezinsleden met de info dat zij zijn ingeschreven bij de mutualiteit*
- uittreksel strafregister van betrokkene dd. 15/10/2024 en 26/03/2025*
- huurovereenkomst met registratie dd. 2019*
- attest van arbeidsongeschiktheid dd. 12/09/2024 en 21/03/2025 op naam van betrokkene met de info dat hij van december 2023 t.e.m. februari 2025 arbeidsongeschiktheidsuitkeringen heeft ontvangen*
- attest van het OCMW dd. 12/09/2024 op naam van betrokkene, referentiepersoon de oudste dochter H. °2006 met de info dat zij geen financiële steun genieten*
- fiche 281.20 op naam van de referentiepersoon over de inkomsten van 2023*
- aanslagbiljet dd. 07/02/2024 en 22/01/2025 op naam van betrokkene en de referentiepersoon*
- rekeninguittreksels van een rekeningnummer (met de schriftelijke toevoeging 'pijl: S. Z.') dd. 23/01/2025 met een aantal overschrijvingen van en naar 'BHR Group'*
- attest Acerta dd. 23/01/2025 op naam van de referentiepersoon met de info dat zij 13/11/2017 t.e.m. 31/12/2024 zelfstandige was als hoofdberoep, samen met een overzicht van de openstaande sociale bijdragen voor 2021/2- 2024/4 op haar naam dd. 23/01/2025, samen met een herinnering van de afrekening van 3748,04 euro die de referentiepersoon aan sociale bijdragen dient af te betalen (dd. 19/03/2025)*
- detailhistoriek gegevens van betrokkene bij de bank Crelan*
- balans algemene rekeningen 'ontwerp' op naam van de referentiepersoon dd. 25/03/2025*

Tot op heden hebben wij geen andere stukken ontvangen.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48): (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf; (2) de duur van het verblijf in het gastland; (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode; (4) de nationaliteit van alle betrokkenen; (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven; (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband; (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen;

(9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Punt (1) en (3) werden hierboven reeds besproken.

Wat betreft de punten (4) t.e.m. (9): wij stellen vast dat betrokkene in navolging van ons hoorrecht zijn gezinssituatie zelf niet toelicht. Bijgevolg kunnen wij ons enkel baseren op de voor ons beschikbare gegevens in het Rijksregister en het administratief dossier. Betrokkene en referentiepersoon huwden op 09/11/2019 in België, doch onderhielden zij –op basis van de informatie uit het dossier– op vandaag meer dan 20 jaar een feitelijke relatie. Betrokkene en referentiepersoon wonen volgens het Rijksregister sinds 2018 en tot op heden samen op hetzelfde adres. Verder wonen zij allebei samen met hun gemeenschappelijke kinderen D. H. °2006, R. °2009, R. °2012, R. °2014, R. °2017 en R. °2021. De referentiepersoon en kinderen zijn allen gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur en hebben allen de Servische nationaliteit. Alle kinderen zijn hier geboren. Een daadwerkelijk gezinsleven van betrokkene jegens de referentiepersoon en minderjarige kinderen wordt hier niet betwist. Echter, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. Het feit dat zijn gezinsleden legaal in het land verblijven en alle kinderen hier geboren zijn, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Onze beslissing heeft daarenboven geen impact op het verblijfsrecht van zijn echtgenote en de kinderen. De ten allen tijde fysieke aanwezigheid van betrokkene in het Rijk is op basis van de voorgelegde informatie niet vereist. We kunnen zelfs stellen dat betrokkenes gedrag zeker geen goed voorbeeld is voor zijn kinderen. Wij achten het aannemelijk dat de referentiepersoon op de hoogte moet zijn geweest van de verschillende veroordelingen van betrokkene in het Rijk ten tijde van hun huwelijk dd. 2019, daar zij hiervoor al lang een feitelijke relatie onderhielden, hun oudste dochter H. °2006 en al hun opeenvolgende gemeenschappelijke kinderen in het Rijk zijn geboren, en de referentiepersoon hier sinds 1999 in het Rijk staat ingeschreven.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde (arrest 49.830, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.04.2010). De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen. De bedreiging voor de openbare orde die van betrokkene uitgaat is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Betrokkene werd doorheen zijn verblijf in het Rijk, zoals hierboven besproken, intussen al meer dan 9 keer veroordeeld. Het feit dat hij doorheen de jaren een gezinsleven uitbouwde heeft hem alleszins er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Uit niets dat betrokkene niet kan reizen. Betrokkenes gezins- en familieleden kunnen België of het respectieve land waar zij gevestigd zijn in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden in Servië dan wel een ander land en/of dit contact verzorgen via de moderne communicatiemiddelen. Gezien de leeftijd van de kinderen acht onze dienst dat een redelijke overweging. De referentiepersoon kan de jongste kinderen hierin ondersteunen en dit bewerkstellingen. Zij kunnen hem daarenboven komen bezoeken in zijn land van herkomst gezien zij allen gemachtigd zijn tot verblijf en met hun geldige B-kaart het Rijk vrijelijk in en uit kunnen reizen. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn. Ernstige moeilijkheden die de referentiepersoon en de kinderen zouden ervaren, blijken niet uit het dossier. Het gegeven dat de kinderen in België geboren werden is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich automatisch niet zouden kunnen aanpassen in Servië dan wel in een ander land. De kinderen zijn jong en dynamisch, waardoor zij zich makkelijker zullen aanpassen. Het is immers aannemelijk dat de kinderen noties hebben van betrokkenes moedertaal, door de communicatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, alsook dat zij een zekere vertrouwdheid hebben met bepaalde aspecten van de Servische gebruiken en cultuur. Er werden trouwens geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat de kinderen speciale onderwijsnoden hebben die enkel in België bestaan. Ook blijkt uit niets in het dossier dat zijn echtgenote en kinderen niet –laat staan minder goed- zelfstandig zouden kunnen functioneren zonder de aanwezigheid van betrokkene. Verder gaat onze huidige beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet gepaard met een gedwongen verwijderingsmaatregel, zowel niet in hoofde van betrokkene noch in hoofde van zijn gezinsleden, waardoor de gezinscel in navolging van onze beslissing überhaupt niet wordt aangetast. Het gezin wordt dus niet uiteen gerukt.

Het EHRM beperkt het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Wat betreft het meerderjarige kind H. ° 2006 besluiten wij het volgende: in het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Dat is hier niet aangetoond.

Wat betreft zijn duur in het Rijk en in hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst zoals vervat in punten (2) en (10), blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene werd volgens het Rijksregister voor het eerst in het Rijk ingeschreven in 1999 te Antwerpen. Hij werd in 2005 afgevoerd van ambtswege en werd in 2018 terug ingeschreven. Heden verblijft hij in Bornem. Hoewel verondersteld wordt dat hij tussen 1999 en 2005 +- 6 jaar en vanaf 2018 tot op heden +- 7 jaar in het Rijk heeft verbleven wat in totaal op ongeveer op 13 jaar in het Rijk zou uitkomen, kan dit niet worden weerhouden. Het is onduidelijk of betrokkene tussen 2005 en 2018 daadwerkelijk onafgebroken illegaal in het Rijk heeft verbleven, maar gezien er in die periode 5 gemeenschappelijke kinderen uit betrokkene en de referentiepersoon zijn geboren, kan onze dienst aannemen dat hij hier mogelijks illegaal in het Rijk is gebleven. Echter, dit doet geen afbreuk aan onze beslissing en er kunnen evenwel geen rechten worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden (cf. arrest 283 989 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30.01.2023). De banden die betrokkene met België heeft ontwikkeld, blijken niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De banden die hij heeft opgebouwd zijn klaarblijkelijk van criminele aard. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Het attest van het OCMW van betrokkene, referentiepersoon en de oudste dochter doet geen afbreuk aan onze conclusie om zijn machtiging tot verblijf te beëindigen. Dit bewijst louter dat zij op dat moment niet ten laste waren van de openbare overheden. Verder legt hij documenten voor van de mutualiteit waaruit blijkt dat het hele gezin staat ingeschreven en een kopie van de geregistreerde huurovereenkomst. Deze elementen wijzigen niets aan onze beslissing, dit betreft algemene voorwaarden van eenieder die zich onder gezinshereniging wenst te vestigen. Dit zijn minimale –en vaak bij wet verplichte - inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen. Op basis van de stukken blijkt dat betrokkene geruime tijd arbeidsongeschikt zou zijn geweest, en dan de referentiepersoon geruime tijd actief was als zelfstandige. Het feit dat betrokkene arbeidsongeschiktheidsuitkeringen heeft ontvangen en de referentiepersoon inkomsten zou hebben verworven als zelfstandige, kan onze dienst eveneens niet aannemen als een reden om hem verder te machtigen tot verblijf. Alle bovenstaande stukken bewijzen niet dat hij op een bijzondere manier geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, noch dat hij grote inspanningen heeft geleverd om zich hier te integreren. Wij lezen in het vonnis dd. 07/03/2024 dat hij hier zou werken als chauffeur. Evenwel legde betrokkene een overzicht voor van zijn arbeidsongeschiktheidsuitkeringen. Hoe het ook zij: het staat betrokkene vrij om deze opgedane kennis en ervaring te gebruiken om in zijn land van herkomst het leven terug op te nemen. Het gevolg van de beëindiging van zijn verblijfsmachtiging is uiteraard dat hij financieel niet meer kan bijdragen vanuit België. Dit hoeft betrokkene echter niet te weerhouden om vanuit het buitenland financieel bij te dragen indien hij dat wenst. Hoewel betrokkene zelf nergens zijn familiebanden aankaart, maken wij op uit de gegevens van het Rijksregister dat zijn ouders en broers/zussen geruime tijd in het Rijk hebben verbleven en/of verblijven. Zijn moeder overleed hier in 2023, betrokkenes vader en broers l. °1976 en en O. °1980 zouden hier nog in het Rijk verblijven. De zus van betrokkene S. °1981 is evenwel afgevoerd van ambtswege. Hoewel een aantal van zijn familieleden hier in het Rijk verblijven, achten wij het ondenkbaar dat er geen enkele andere (familiale) banden zouden zijn met zijn land van herkomst. Er worden door betrokkene geen concrete elementen naar voor gebracht waarom hij niet meer zou kunnen aarden in het land van herkomst. Wij gaan

er vanuit dat betrokkene wel degelijk in staat is om elders zijn leven op te bouwen. Betrokkene is immers +- 41 jaar en een volwassen man die verondersteld wordt zijn eigen keuzes te kunnen maken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf is in strijd met artikel 8 EVRM in samenhang met de bepalingen inzake het hoger belang van het kind.

Artikel 8 EVRM bepaalt: “Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Een vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging heeft ontegensprekelijk een nauwe band met deze persoon en zijn familieband is dus beschermd door artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft in het kader van gezinshereniging op basis van artikel

10 Vw. In functie van zijn echtgenote een machtiging tot verblijf ontvangen op 14.03.2022. Dat er een daadwerkelijk gezinsleven is van verzoeker ten opzichte van zijn echtgenote en minderjarige kinderen wordt bovendien niet betwist. Zo schrijven zij in de bestreden beslissing letterlijk (stuk 1):

“ Een daadwerkelijk gezinsleven van betrokkene jegens de referentiepersoon en minderjarige kinderen wordt hier niet betwist.

De bestreden beslissing schendt artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag doordat er niet afdoende rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen van verzoeker.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt:

“1. Kinderen hebben recht op bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging”

Waar vroeger werd gesteld dat het hoger belang van het kind geen directe werking had, dient er heden een andere benadering te worden gevolgd, nu het Handvest van de Grondrechten van de Unie directe werking heeft.

Artikel 51 (1) van het Handvest van de grondrechten van de EU:

“1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden”

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3,9,12 en 13 van dat Verdrag. Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52§7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht genomen te worden.”

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is het dus onontbeerlijk om artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag te bekijken.

Artikel 3 luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Artikel 3 is niet enkel van toepassing op maatregelen die genomen worden betreffende de kinderen zelf, maar ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden zoals daar zijn maatregelen inzake beëindiging van verblijf van diens ouders.

Daarnaast is het ook zo dat er steeds rekening gehouden dient te worden met de specifieke individuele context van elk kind bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie. Onderstaande rechtspraak bevestigt dit.

EHRM arrest nr. 12738/10 Jeunesse vs. Nederland dd. 03.10.2014 :

“118. The Court fourthly considers that the impact of the Netherlands authorities’ decision on the applicant’s three children is another important feature of this case. The Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (see above § 109). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. For that purpose, in cases concerning family reunification, the Court pays particular attention to the circumstances of the minor children concerned, especially their age, their situation in the country or countries concerned and the extent to which they are dependent on their parents (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, cited above, § 44).”

Vrije vertaling:

“118. Ten vierde is het Hof van oordeel dat de gevolgen van de beslissing van de Nederlandse autoriteiten voor de drie kinderen van verzoeker een ander belangrijk kenmerk van deze zaak vormen. Het Hof merkt op dat bij deze afweging rekening moet worden gehouden met de belangen van verzoekers kinderen (zie hierboven § 109). Op dit specifieke punt herhaalt het Hof dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, ter ondersteuning van het idee dat in alle beslissingen met betrekking tot kinderen, hun belangen van het grootste belang zijn (zie Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, hierboven geciteerd, § 135, en X v. Letland, hierboven geciteerd, § 96). Hoewel deze belangen op zichzelf niet doorslaggevend kunnen zijn, moet er zeker een aanzienlijk gewicht aan worden toegekend. Daartoe besteedt het Hof in zaken betreffende gezinshereniging bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het betrokken land of de betrokken landen en

de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (zie Tuquabo-Tekle e.a./Nederland, reeds aangehaald, § 44).”

Ook het VN Kinderrechtencomité heeft benadrukt dat een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind zich opdringt. De nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind worden benadrukt.

Het beginsel van het belang van het kind is een drievoudig concept:

1. Een materieel recht
2. Interpretatief rechtsbeginsel
3. Procedureregel: een onderzoeksplicht. Telkens wanneer een maatregel, een beslissing gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen.

Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging in migratiedossiers concreet rekening houdt met onderstaande factoren⁵:

1. Leeftijd
2. Belang en welzijn
3. Situatie in het land van herkomst
4. De hechtheid van sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst
5. De mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is

Uit niets blijkt dat verwerende partij de onderzoeksplicht die voortkomt uit artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten afdoende heeft uitgevoerd. Eveneens kan niet worden vastgesteld dat de belangen van de verzoekers kinderen primair in overweging werden genomen.

De motivering in de bestreden beslissing is dan ook absoluut onvoldoende.

2.

De bestreden beslissing stelt:

[...]

In de bestreden beslissing verwijst men erg kort naar de belangen van het kind waarbij men twee situaties bespreekt: enerzijds het verblijf van de kinderen in België daar waar verzoeker het land dient te verlaten en anderzijds de situatie waar het gehele gezin het land verlaat.

Beiden worden weerhouden als aannemelijke en redelijke mogelijkheden voor alle gezinsleden. Bij beide mogelijkheden gebeurt er een belangenafweging zonder een echt onderscheid te maken naar de leeftijd van de verschillende kinderen van verzoekers. Het spreekt voor zich dat de leeftijd nochtans erg bepalend is. De respectievelijke leeftijden liggen nochtans sterk uit elkaar. Zo heeft verzoeker kinderen van 20 jaar, 16 jaar, 13 jaar, 11 jaar, 8 jaar en slechts 4 jaar. Het spreekt voor zich dat door ongefundeerd te stellen en zonder enig onderscheid naar leeftijd dat de kinderen jong en dynamisch zijn en zich wel gemakkelijk zullen aanpassen, men zich onvoldoende van zijn onderzoeksplicht heeft gekweten.

SITUATIE VERBLIJF VAN DE KINDEREN IN BELGIË– Hier komt het er voornamelijk op neer dat de verwerende partij stelt dat de kinderen van verzoeker zich met de moderne communicatiemiddelen wel kunnen behelpen om de contacten met verzoeker te onderhouden en hun gezinsleven in stand te houden. Door op stereotype te verwijzen naar het feit dat het gezinsleven in stand gehouden kan worden via diverse communicatiemiddelen eventueel met behulp van de moeder voor de jongste kinderen, maakt men geen échte belangenafweging. Het jongste kind van verzoeker is slechts 4 jaar oud, zelfs met behulp van de moeder, kan men bezwaarlijk gaan voorhouden dat men via e-mail of telefoon een gezinsleven kan onderhouden.

Ook doormiddel van reizen zouden de kinderen hun gezinsleven in stand kunnen houden met verzoeker. De kinderen hebben hun hele netwerk in België opgebouwd, ze gaan naar school hier. Het zal niet evident zijn om te reizen. De reizen zullen dan in elk geval beperkt dienen te blijven tot de schoolvakanties. Bovendien vallen de schoolvakanties van de verschillende kinderen ook niet samen, gelet op de verschillende leeftijden van de kinderen. Daarnaast gaat men er dan ook klakkeloos vanuit dat een moeder van 6 kinderen alleen met haar kinderen kan reizen en dit zowel financieel als praktisch haalbaar is.

Dat men durft te stellen dat ernstige moeilijkheden die de referentiepersoon en de kinderen zouden ervaren, niet uit het dossier blijken tart werkelijk elke verbeelding. Het spreekt voor zich dat het gezinsleven dat er nu is, op geen enkele wijze in stand gehouden kan worden door de beëindiging van het verblijf van verzoeker. Verzoeker woont al 26 jaar in België, al zijn kinderen zijn hier geboren uit een gelukkige relatie van meer dan 20 jaar, alle kinderen gaan hier naar school en hebben hier hun sociaal netwerk. Zij wonen in een warm gezin. Door de beëindiging van het verblijf van verzoeker gaat deze warmte onvermijdelijk verloren én kan een modern communicatiemiddel of een eenmalige reis om papa te zien de leegte die verzoeker nalaat niet opvullen.

SITUATIE VERHUIS NAAR SERVIË OF ANDER LAND-. Ten tweede stelt verwerende partij dat alle kinderen jong en dynamisch zijn en zij zich makkelijker zullen aanpassen. Zij zouden noties hebben van de moedertaal van verzoeker en een vertrouwdheid hebben van bepaalde aspecten van de Servische cultuur.

Opnieuw wordt er hier op geen enkele wijze rekening gehouden met de verschillende leeftijden van de kinderen. Elke leeftijd kent zijn eigen uitdagingen en eigen noodwendigheden.

Dat de impact van een beslissing zoals de bestreden beslissing ook anders is voor elk kind, daar wordt door verwerende partij compleet aan voorbij gegaan. Het gaat niet op om zonder enige differentiatie tussen de kinderen, het hoger belang van het kind te bespreken. Het gaat niet over het begrip kind in het algemeen, maar men dient daadwerkelijk en in concreto te differentiëren naar kind en per kind de situatie te bekijken, te onderzoeken en de belangenafweging te maken. De verwerende partij faalt daarin compleet.

Een wetenschappelijk onderzoeksrapport 7 stelt daarover specifiek:

[...]

Men gaat er in de beslissing ook vanuit dat er geen bijzondere onderwijsnoden zijn voor de kinderen van verzoeker. Nochtans gaat D. R. naar het buitengewoon onderwijs (stuk 3). D. R. mocht een verslag type BA ontvangen. Een verslag type BA (of type basisaanbod) is een verslag dat door het CLB wordt opgesteld en een leerling toelating geeft tot het buitengewoon onderwijs. Dit verslag wordt toegekend aan leerlingen met specifieke onderwijsbehoeften waarvoor redelijke aanpassingen in het gewone onderwijs niet voldoende zijn om leerwinst te maken. Het verslag beschrijft de onderwijsbehoeften van de leerling en de maatregelen die nodig zijn om deze te ondersteunen. Er zijn dus wel degelijk specifieke onderwijsnoden waar er geen rekening mee gehouden wordt door verwerende partij.

Geen enkel kind heeft een band met Servië. Zij spreken enkel Nederlands en geen Servisch. Zij hebben daar ook geen noties van, nu er thuis Nederlands wordt gesproken. Zij lopen al heel hun leven school in België. Het getuigt van weinig realiteitszin om aan te nemen dat alle zes kinderen zonder problemen zomaar ingeschakeld kunnen worden in een onderwijssysteem van een ander land waar men een andere taal spreekt en nog nooit geweest is. Ook de banden die de kinderen hebben opgebouwd met vrienden zullen doorbroken worden. Verwerende partij miskent de impact die een verhuis voor de kinderen van verzoekers zou hebben, waarbij zij het enige land dat zij daadwerkelijk kennen en hun hele vriendenkring dienen achter te laten. Zij dienen overigens niet enkel hun vriendenkring achter te laten maar ook hun grootouders die wonen in België. Elke motivering waarom dit in het belang van de kinderen zou zijn (hetgeen duidelijk niet het geval is), of op welke manier de belangen van de kinderen hierdoor primordiair in overweging werden genomen, ontbreekt. De kinderen zullen gestraft worden voor het gedrag van verzoeker zonder er zelf verantwoordelijk voor te zijn !

Er rust op verdragsstaten een middelenverbintenis om erover te waken dat ouders hun gezamenlijk ouderlijk gezag kunnen uitoefenen. Artikel 18 IVRK bepaalt immers:

“De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg.”

Artikel 9 IVRK bepaalt ook:

“De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze

scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.”

Wanneer verzoeker in een ander land dient te verblijven zal het bijzonder moeilijk worden om het ouderlijk gezag daadwerkelijk samen te blijven uitoefenen. Dit komt absoluut in het gedrang. Artikel 9 bevestigt opnieuw dat een kind niet gescheiden dient te worden van zijn ouders.

Dat zijn verblijf aldus niet geweigerd wordt is dus wel degelijk in het belang van de kinderen.

De verwerende partij stelt daarenboven dat het niet nodig is om rekening te houden met het belang van de oudste dochter nu zij meerderjarig is. Nochtans woont zij nog steeds bij betrokkene in en heeft zij geen enkele vorm van inkomsten. Zij is afhankelijk van betrokkene.

Daarenboven rust de onderzoeksplicht op verwerende partij. Verwerende partij maakt zich er echter gemakkelijk van af en legt de bewijslast steeds bij verzoeker door steeds te stellen: <Uit niets blijkt dat betrokkene niet kan reizen; Er worden geen elementen naar voren gebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn; Ernstige moeilijkheden die de referentiepersoon en de kinderen zouden ervaren, blijken niet uit het dossier; Het is immers aannemelijk... Er werden trouwens geen stukken voorgelegd...; Ook uit niets in het dossier,... Hier alleen al blijkt dat de bestreden beslissing zich steunt op niet-gefundeerde stellingen.

De overheid heeft nagelaten aan te tonen dat een beëindiging noodzakelijk is en dat minder ingrijpende alternatieven volstaan. Zij toont niet aan, onderzoekt niet of motiveert niet dat een beëindiging van het verblijf de enige uitweg is. Verzoeker werd inderdaad veroordeeld bij vonnis van 7 maart 2024. Hij kreeg bij die veroordeling een volledig uitstel van tenuitvoerlegging mits naleven van bepaalde voorwaarden. Waarom deze voorwaarden onvoldoende waren om de openbare orde te vrijwaren wordt niet gemotiveerd.

Het principe van het hoger belang van het kind werkt niet zoals verwerende partij dit hanteert. Verwerende partij heeft niet alle relevante bewijsmiddelen in acht genomen en gewaardeerd. Men heeft de impact van de maatregel op de kinderen op onvoldoende wijze onderzocht. Het is nochtans de taak van het bestuur om een fair balance test door te voeren specifiek met betrekking tot de belangen van de betrokken kinderen.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII). De bestreden beslissing is gelet op bovenstaande dan ook allesbehalve zorgvuldig genomen.

4.

Artikel 8 EVRM laat geen enkele inmenging toe in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het familieleven met als enge uitzondering “behalve voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Voor wat het doel betreft heet het Europese Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk aangegeven dat de lidstaten “het recht hebben om, ingevolge een goed verankerd beginsel van internationaal recht en zonder afbreuk te doen aan de rechten die opgenomen zijn in de verdragen, de binnenkomt, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te controleren.”

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141).

Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;*
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;*
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;*

- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van het huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Verzoeker verblijft al meer dan 26 jaren in België. Er waren periodes van illegaal verblijf, maar ook periodes van legaal verblijf. Hij heeft bovendien geen banden meer met zijn land van herkomst. Zijn hele familie woont in België. De gezinsbanden in België zijn uitermate sterk. Hij heeft al 20 jaar een partner die een verblijfsrecht heeft in België. Al zijn zes kinderen zijn ook geboren in België. Het gaat hierbij om jonge kinderen die heel hun leven de fulltime aanwezigheid van verzoeker hebben gehad. Verzoeker is dagdagelijks thuis en met de kinderen bezig. De kinderen zijn emotioneel afhankelijk van hun vader. De band met België is aldus voor verzoeker en diens familieleden uitermate sterk. De band met Servië is voor de kinderen onbestaande en zelfs voor verzoeker die hier al meer dan 26 jaar woont en wiens familie ook in België woonachtig is uiterst beperkt. Er is geen reële mogelijkheid tot gezinshereniging in het land van herkomst. De kinderen zijn geboren en getogen in België. Ze gaan hier naar school en hebben hier hun vriendenkring. Zij spreken enkel Nederlands. Een verhuis naar het land van herkomst is nefast voor de kinderen. Het gezinsleven is niet alleen opgebouwd in een periode van precair verblijf, maar eveneens in een periode van duurzaam en legaal verblijf.

Verwerende partij verwijst naar een hele reeks pv9s. Een pv zegt niets. Zelfs niet of het pv werd opgesteld ten aanzien van verzoeker in de hoedanigheid van dader of slachtoffer. Het is dan ook zinloos om hier ongefundeerd en inhoudsloos naar te verwijzen.

Dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan feiten op de Belgische wetgeving wordt niet betwist gelet op de veroordelingen. Zonder te minimaliseren dient er wel aangehaald te worden dat al deze bestraffingen te kaderen zijn als in inbreuken op de verkeerswetgeving. Er is slechts één correctionele veroordeling waarvan de feiten dateren van 2022. Bovendien toont het vonnis aan dat verzoeker spijt heeft van zijn daden en is hij bereid in bemiddeling te gaan samen met zijn buur die dat eveneens een goed idee vond:

[...]

Bovendien is de opgelegde straf in deze is niet dermate hoog of zwaar om te spreken van een misdrijf van bijzondere ernst, nu beide bestraffingen opgelegd werden met uitstel van tenuitvoerlegging van de straf, gekoppeld aan voorwaarden die meer dienstig zijn voor het beschermen van de openbare orde, dan een beëindiging van het verblijf.

De toepassing van de criteria kan alleen maar doen besluiten dat het beëindigen van het verblijf van verzoeker in deze absoluut onbillijk en onredelijk is, gezien de sterke band met België van verzoeker en al diens gezinsleden, zeker wanneer men rekening houdt met de ernst van de feiten (bijna allemaal verkeer!) en de bestraffing met volledig uitstel van tenuitvoerlegging voor de bestraffing door de correctionele rechtbank.

Gelet op bovenstaande, dient de bestreden beslissing vernietigd en geschorst te worden.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met toepassing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, dat het verblijfsrecht van verzoeker moet

worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Verzoeker verkreeg zijn verblijfsrecht in 2022 op basis van gezinshereniging met zijn Servische echtgenote, in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Hij werd veroordeeld door de politierechtbank op 9 november 2021 wegens inbreuken op de coronamaatregelen en op 24 november 2022 wegens inbreuken op de verkeerswetgeving. Verzoeker werd ook veroordeeld door de correctionele rechtbank op 8 december 2023 wegens inbreuken op de verkeerswetgeving; op 7 maart 2024 wegens feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg en verboden wapendracht en op 8 november 2024 voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Daarnaast maakte verzoeker tussen 2004 en 2023 het voorwerp uit van twaalf processen-verbaal en werd hij al negen keer veroordeeld door de politierechtbank. Verweerder stelt dan ook vast dat verzoeker doorheen de jaren zeer regelmatig in aanraking is gekomen met de politiediensten en dat er sprake is van een algemeen gebrek aan verantwoordelijkheidszin en respect voor de Belgische rechtsregels, zeker gezien het herhaaldelijke karakter van de misdrijven. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van 7 maart 2024, waarbij verzoeker werd veroordeeld voor het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen en voor wapendracht, blijkt dat de feiten ernstig zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Hoewel verzoeker stelt spijt te hebben van zijn gedragingen en hij als voorwaarde onder andere het niet plegen van nieuwe strafbare feiten werd opgelegd, werd hij al op 8 november 2024 opnieuw correctioneel veroordeeld voor het zoveelste verkeersdelict. Verweerder stelt dan ook vast dat een positieve tendens nergens te bespeuren valt. Uit niets blijkt dat verzoeker intussen tot inkeer is gekomen, noch dat hij concrete stappen heeft ondernomen om zich te herpakken. Dit toont aan dat verzoeker hardleers is en dat hij een asociale ingesteldheid heeft. De kans dat hij opnieuw strafbare feiten zou plegen, wordt door verweerder zeer reëel ingeschat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dan ook dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Zijn verblijfsrecht moet dan ook worden beëindigd. Het gezinsleven dat verzoeker in België onderhoudt met zijn Servische echtgenote en hun (minderjarige) kinderen, verhindert volgens verweerder niet dat het verblijfsrecht wordt beëindigd met toepassing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In casu wordt het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ waarvan sprake in voormelde wetsbepalingen, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald. Tevens werd het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Het begrip ‘openbare orde’ veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20). De procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, beogen verder “voldoende bescherming tegen willekeur [te bieden]. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 17 en p. 26-27).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (cf. HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

In die zin kan het bestaan van een of meerdere strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt nog opgemerkt “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (cf. EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

Verzoeker ontkent niet dat hij zich inderdaad aan verschillende misdrijven schuldig heeft gemaakt. Hij bemerkt echter dat al zijn veroordelingen “te kaderen zijn als in inbreuken op de verkeerswetgeving”. Er is volgens verzoeker slechts één correctionele veroordeling, waarvan de feiten dateren uit 2022. Uit dit correctioneel vonnis blijkt dat hij bovendien spijt heeft van zijn daden. De opgelegde straf is volgens

verzoeker niet dermate hoog of zwaar om te kunnen spreken van een bijzonder ernstig misdrijf, aangezien hij een straf met uitstel kreeg die gekoppeld werd aan bepaalde voorwaarden. Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar verschillende processen-verbaal, stelt verzoeker dat deze pv's op zich niets zeggen en er niet wordt verduidelijkt of hij als dader dan wel als slachtoffer werd aangemerkt. Volgens verzoeker kan dan ook niet dienstig naar deze pv's worden verwezen.

Aangaande het gevaar dat verzoeker voor de openbare orde vormt, wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd. Verweerder stelt het volgende:

“Op 29/10/2024 vroeg betrokkene de verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Hij legde een uittreksel voor van zijn strafregister dd. 15/10/2024 dat meerdere veroordelingen bevatte, namelijk:

- *09/11/2021 Politierechtbank Antwerpen Afdeling Antwerpen: voorkoming van besmettelijke ziekten, niet naleving van het verbod om zich onnodig op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden (covid 19)*
- *24/11/2022 Politierechtbank Antwerpen afdeling Turnhout: politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: overdreven snelheid op viervaksweg (wegmark.): geldboete van 30 euro (x8= 240 euro) met vervangend rijverbod voor 30 dagen*
- *08/12/2023 Correctionele Rechtbank Antwerpen afdeling Mechelen: o politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg: geldboete van 30 euro (x8= 240 euro) met vervangend rijverbod voor 30 dagen o het besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs/voorlopig rijbewijs/scholingsbewijs: geldboete van 200 euro (x8= 1600 euro) met vervangend rijverbod voor 60 dagen, en verlies van recht tot sturen 1 maand van alle categorieën*
- *07/03/2024 Correctionele Rechtbank Antwerpen afdeling Mechelen:*

Opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; alsook wapens: het dragen: gevangenisstraf 1 jaar met probatie-uitstel van 3 jaren en een geldboete van 100 euro (x8=800 euro), vervangende gevangenisstraf van 30 dagen met probatie-uitstel 3 jaren

Om deze reden stelde onze dienst op 27/05/2025 een hoorrecht op, waarin aan hem werd meegedeeld dat er een onderzoek werd opgestart naar de mogelijke beëindiging van zijn machtiging tot verblijf. Meer bepaald bevatte onze instructie onderstaande informatie: “In artikel 21 van de wet van 15/12/1980 staat het volgende: De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Verder bevatte dit hoorrecht ook onderstaande informatie: “In het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 23 §2 van de wet van 15/12/1980 waarin staat: “Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden”, staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.”

Deze instructie werd door betrokkene betekend op 04/06/2025.

Het feit dat betrokkene meerdere gedragingen stelde tegen de openbare orde en hiervoor werd veroordeeld, staat buiten kijf. Vanaf 2021 t.e.m. 2024 werd hij (minstens) jaarlijks veroordeeld. Daarenboven stelt onze dienst vast uit de gegevens van het administratief dossier dat er voor betrokkene sinds 2004 t.e.m. 2023 een resem aan pv's werd opgesteld:

AN.21.LB/01016023 Gebruik van valse en vervalste geschriften

ME.43.L2/00166322 Opzettelijke slagen en/of verwondingen

ME.43.L2/00191622 Opzettelijke slagen en/of verwondingen

AN.62.L3/00226421 Bijz. wet: volksgezondheid

BG.62.L5/00296820 Bijz. wet: volksgezondheid

ME.62.L8/01262620 Bijz. wet: volksgezondheid

ME.62.L8/01262620 Bijz. wet: volksgezondheid

AN.92.LB/03525514 Geen misdrijf: betekening verval recht sturen

AN.92.LB/17603314 Geen misdrijf: betekening verval recht sturen

AN.55.LB/04742405 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging

AN.55.LB/09435704 Illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging

AN.64.LB/11020204 Leefmilieu: afval (door particulier)

De resem aan pv's zijn een bewijs dat betrokkene doorheen de jaren regelmatig in aanraking is gekomen met de politiediensten. Het gegeven dat een betrokkene (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert onze dienst echter geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Immers: “Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Op basis van het administratief dossier is duidelijk op te maken dat er sprake is van dan een algemeen gebrek

aan verantwoordelijkheidszin en respect voor de Belgische rechtsregels. Betrokkene is geen onbekende voor justitie. In het vonnis van 07/03/2024 lezen wij dat hij in het verleden al 9 (!) keer werd veroordeeld door de politierechtbank en 1 keer door de correctionele rechtbank tot betaling van een geldboete wegens sluikestorten. Blijkbaar beseft betrokkene al jarenlang niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Het herhaaldelijke karakter van veroordelingen is duidelijk en tonen aan dat hij al geruime tijd en tot op heden zich klaarblijkelijk niet kan houden aan de algemene verkeersregels en daarmee niet alleen zichzelf maar vooral andere burgers in gevaar brengt. Hetzelfde geldt voor de veroordeling het niet-naleven van de regels rond covid-19. Door de covid-19 maatregelen niet na te leven werd het draagvlak voor het volgen van de maatregelen aangetast en werd de volksgezondheid bedreigd. Inzake de veroordeling sluikestorten ontwaren wij een gebrek aan respect voor de minimale regels van de maatschappij waarin betrokkene leeft. Ze zijn het resultaat van zijn gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer (en daarbuiten) en zijn een teken dat hij zich als het ware 'boven de wet' verheven voelt. Betrokkene toont geen blijk van bereidheid om de wetten, verplichtingen en waarden van België na te leven. Het aantal inbreuken op de openbare orde en de herhaalde veroordelingen benadrukken de ernst van zijn situatie

Deze reeks aan eerdere veroordelingen door de politierechtbank werd recent aangedikt door een zwaardere veroordeling inzake opzettelijke slagen en verwondingen en wapendracht (dd. 07/03/2024). Onze dienst sluit zich volledig aan bij de vaststellingen en conclusie in dit vonnis, nl. dat de feiten ernstig zijn en getuigen in hoofde van betrokkene van een gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Betrokkene heeft in het kader van een burenruzie een man met een metalen staaf verwond, wat bij het slachtoffer heeft geleid tot arbeidsongeschiktheid van minder dan 4 maanden. De rechtbank stelde vast (p.7 van het vonnis) dat dit zware slagen waren. Hoewel betrokkene aangaf dat de buurman dit had 'uitgelokt' werd zijn bewering door de rechtbank niet aanvaard. Verder verwondde betrokkene ook nog een ander slachtoffer, met eveneens een arbeidsongeschiktheid van minder dan 4 maanden tot gevolg. Gezien dit gewelddadige karakter van de door betrokkene gepleegde feiten kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In dit vonnis lezen wij dat betrokkene spijt betuigt. Dit doet onze wenkbrauwen fronsen. Hij kreeg verschillende voorwaarden opgelegd, met als eerste voorwaarde 'geen strafbare feiten plegen'. Op moment van onze beslissing merken wij op dat betrokkene, hoewel hij klaarblijkelijk spijt zou hebben betuigd en hij de gunst van een probatie-uitstel had gekregen (en hij wist dat hij door justitie concrete voorwaarden kreeg opgelegd), hij intussen dd. 08/11/2024 al een nieuwe veroordeling heeft opgelopen, nl. door de Correctionele Rechtbank Antwerpen- afdeling Anwerpen: 'geen inschrijvingsplaat van het voertuig' en 'uitrusting of elk ander middel dat de vaststelling van verkeersovertredingen bemoeilijkt of verhindert of controletoeestellen opspoort'. Nog in hetzelfde jaar van de uitspraak rond slagen en verwondingen en wapendracht werd hij wederom veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen voor het zoveelste verkeersdelict. Hieruit kan niet blijken dat betrokkene daadwerkelijk tot inkeer is gekomen, noch hij concrete stappen heeft gezet om zich te herpakken. Zij bewoording van spijt in het vonnis dd. 07/03/2024 weegt aldus niet op tegen zijn recente acties. Een positieve tendens valt nergens te bespeuren. Gezien hij na betekening van zijn hoorrecht hieromtrent geen informatie noch bijkomende stukken aan ons heeft voorgelegd, spreken zijn veroordelingen voor zich. Het is niet bewezen dat betrokkene enige vooruitgang of herstel meemaakte, wel integendeel.

Er wordt geen enkel stuk voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkene ook maar enige notie toonde om zich te herpakken. De voorwaarden die aan hem werden opgelegd, volgde hij duidelijk niet op. Het gegeven dat eerdere veroordelingen blijkbaar geen enkele gedragswijziging tot stand konden brengen, toont aan dat hij hardleers is. Ze wijzen op een normvervaging en een asociale ingesteldheid. Zijn laatste veroordeling dateert van 08/11/2024, dat is nog geen jaar geleden. Wegens gebrek aan enig bewijs dat betrokkene zich wenst te herpakken of laat staan oprecht spijt betuigt, kunnen wij enkel maar oordelen dat het zeer reëel is dat hij opnieuw strafbare feiten zou kunnen plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. Dit alles zien wij als een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging voor het fundamentele belang van de samenleving."

In de bestreden beslissing verwijst verweerder naar de verschillende veroordelingen, zowel door de correctionele rechtbank als door de politierechtbank, die verzoeker doorheen de jaren heeft opgelopen. Hij werd verschillende keren veroordeeld voor inbreuken op de verkeerswetgeving, gaande van het hanteren van een overdreven snelheid tot het besturen van een voertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs. Verzoeker liep ook een zwaardere veroordeling op wegens opzettelijke slagen en verwondingen en verboden wapendracht. Verweerder herneemt de conclusie uit het correctioneel vonnis dat de gepleegde feiten ernstig zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en een gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. Verzoeker verwondde namelijk twee slachtoffers met een metalen staaf waarbij de rechtbank vaststelde dat dit zware slagen waren. Hoewel verzoeker blijkens het vonnis van 7 maart 2024 spijt had van zijn gedragingen, weerhield dit hem er niet van om later opnieuw strafbare feiten te plegen. Verzoeker werd op 8 november 2024 opnieuw door de correctionele rechtbank veroordeeld wegens inbreuken op de verkeerswetgeving. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker intussen tot inzicht is gekomen. Een positieve tendens valt nergens te bespeuren. Er wordt geen enkel stuk voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker ook maar enige notie toonde om zich te herpakken. Bovendien leefde hij de hem opgelegde

voorwaarden niet na, hetgeen bewijst dat hij hardleers is. Er is sprake van normvervaging en een asociale ingesteldheid. Verweerder motiveert dat er sprake is van een algemeen gebrek aan verantwoordelijkheidszin en respect voor de Belgische rechtsregels. Het herhaaldelijk karakter van de veroordelingen toont aan dat verzoeker zich al geruime tijd en dit tot op heden niet kan houden aan de algemene (verkeers)regels en daarmee niet alleen zichzelf maar ook andere burgers in gevaar brengt. Verzoeker voelt zich als het ware boven de wet verheven en toont geen blijk van bereidheid om de wetten, verplichtingen en waarden van België na te leven. Het herhaaldelijk karakter van de inbreuken benadrukt de ernst van de situatie. Verweerder besluit dan ook dat de kans zeer reëel is dat verzoeker opnieuw strafbare feiten zal plegen. De maatschappij dient hiertegen beschermd te worden.

Verweerder heeft op uitgebreide en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom het persoonlijk gedrag van verzoeker toelaat te concluderen dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt en dat zijn verblijf in het Rijk moet worden beëindigd overeenkomstig artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Met zijn algemeen betoog dat de gepleegde misdrijven geen bijzondere ernst vertonen nu de opgelegde straffen niet dermate hoog of zwaar zijn; dat hij spijt heeft van zijn daden; dat uit de vernoemde pv's op zich niets af te leiden valt en dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht enkel omwille van de feiten van openbare orde absoluut onbillijk en onredelijk is, overtuigt verzoeker niet dat hij geen gevaar voor de openbare orde zou vormen. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor te oordelen dat verzoeker – gelet op de ernst van de gepleegde feiten en het zeer herhaaldelijk karakter ervan – wel degelijk een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Verweerder kon dan ook op goede gronden toepassing maken van artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Hij heeft ook zeer duidelijk geargumenteerde waarom het geheel van gepleegde feiten ernstig en problematisch is. Bij zijn beoordeling is verweerder uitgegaan van een correcte feitenvinding en heeft bovendien rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker spijt betuigde en ook een straf met uitstel en/of probatievoorwaarden kreeg opgelegd, maar hij stelde vast dat verzoeker zich niet hield aan de opgelegde voorwaarden en naderhand opnieuw strafbare feiten heeft gepleegd waardoor de spijtbetuiging terecht in vraag kan worden gesteld.

Verder moet worden vastgesteld dat een determinerend aspect in de beoordeling van verweerder net de totaliteit van de feiten en veroordelingen vormt, met name de opeenvolging van nieuwe feiten en het herhaaldelijk blijven plegen van ernstige inbreuken, waarbij hij zijn vrees uit dat er nieuwe feiten zullen worden gepleegd en het gegeven dat er geen werkelijk beterschap blijkt in het gedrag van verzoeker. Hiermee heeft verweerder niet kennelijk onredelijk of onwettig gehandeld. De opgelegde strafmaat voor elk van de veroordelingen betreft slechts één aspect. Verweerder heeft zeer uitvoerig toegelicht waarom de concrete feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker, in hun totaliteit genomen, volgens hem een ernstig karakter hebben en maken dat het, ook al verblijft verzoeker al enige tijd in België, voor de vrijwaring van de openbare orde is vereist dat zijn verblijf wordt beëindigd om redenen van openbare orde. Verzoeker neemt niet de moeite een en ander te weerleggen. Met zijn overtuiging dat de strafmaat niet dermate hoog of zwaar is, toont hij nog niet aan dat de beoordeling dat hij een zodanig bedreiging vormt voor de openbare orde die maakt dat het noodzakelijk is om zijn verblijf te beëindigen, kennelijk onredelijk of onwettig is, gelet op het gehele strafrechtelijke verleden van verzoeker en de totaliteit van de gedane vaststellingen.

Vervolgens beroept verzoeker zich op zijn gezinsleven met zijn echtgenote en hun kinderen, die allen over een verblijfsrecht in België beschikken. Het bestaan van een gezinsleven wordt door verweerder niet betwist, doch volgens verzoeker wordt hiermee onvoldoende rekening gehouden. Meer bepaald heeft verweerder onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen. Er wordt slechts kort verwezen naar de belangen van de kinderen, zonder dat er een onderscheid wordt gemaakt naargelang hun leeftijd. De leeftijden van de kinderen liggen nochtans ver uit elkaar, zo stelt verzoeker. Verzoeker en zijn echtgenote hebben 6 kinderen, waarvan er 5 minderjarig zijn. Hun oudste kind is 20 jaar oud en hun jongste kind is slechts 4 jaar oud.

Verder meent verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing inzake de moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken in het buitenland niet volstaat. Verzoeker stelt dat het onmogelijk is om een gezinsleven met zijn jongste kind te onderhouden aan de hand van moderne communicatiemiddelen. Ook zullen de kinderen verzoeker in het buitenland slechts kunnen bezoeken tijdens de schoolvakanties en vallen de schoolvakanties van de kinderen niet samen. Verzoeker betoogt tevens dat zijn echtgenote, praktisch en financieel gezien, niet met alle 6 kinderen in haar eentje naar het buitenland kan reizen.

Verzoeker argumenteert nog dat dat zijn kinderen allemaal in België geboren zijn en in België schoollopen. Ze hebben hier hun sociaal netwerk en vriendenkring opgebouwd. De kinderen kunnen niet met hem mee naar Servië verhuizen. Ze spreken alleen Nederlands en geen Servisch. Ze hebben geen enkele band met Servië en het zal moeilijk zijn om zich aan te passen aan het onderwijssysteem van een ander land waar men een andere taal spreekt en ze nog nooit geweest zijn. Ook zullen de kinderen hun grootouders die in België wonen, moeten achterlaten. Bovendien argumenteert verweerder dat zijn zoon R. schoolloopt in het buitengewoon onderwijs. Hij heeft specifieke onderwijsnoden waarmee verweerder geen rekening houdt. Wat

zijn oudste kind betreft, merkt verzoeker op dat zij nog steeds bij haar ouders inwoont en zelf geen enkele vorm van inkomsten heeft. Ze is aldus afhankelijk van verzoeker.

Wanneer verzoeker in een ander land moet verblijven en zijn kinderen moet achterlaten in België, zal hij verder het ouderlijk gezag niet meer samen met zijn echtgenote kunnen uitoefenen. Verzoeker stelt dat dit een schending uitmaakt van artikel 9 van het IVRK.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een echtgenote en 6 kinderen heeft in België, die allen over een verblijfsrecht beschikken. Hij motiveert hieromtrent als volgt:

“Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48):

(1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

(2) de duur van het verblijf in het gastland;

(3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;

(4) de nationaliteit van alle betrokkenen;

(5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;

(6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

(7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

(8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen;

(9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Punt (1) en (3) werden hierboven reeds besproken.

Wat betreft de punten (4) t.e.m. (9): wij stellen vast dat betrokkene in navolging van ons hoorrecht zijn gezinssituatie zelf niet toelicht. Bijgevolg kunnen wij ons enkel baseren op de voor ons beschikbare gegevens in het Rijksregister en het administratief dossier. Betrokkene en referentiepersoon huwden op 09/11/2019 in België, doch onderhielden zij –op basis van de informatie uit het dossier– op vandaag meer dan 20 jaar een feitelijke relatie. Betrokkene en referentiepersoon wonen volgens het Rijksregister sinds 2018 en tot op heden samen op hetzelfde adres. Verder wonen zij allebei samen met hun gemeenschappelijke kinderen D. H. °2006, R. °2009, R. °2012, R. °2014, R. °2017 en R. °2021. De referentiepersoon en kinderen zijn allen gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur en hebben allen de Servische nationaliteit. Alle kinderen zijn hier geboren. Een daadwerkelijk gezinsleven van betrokkene jegens de referentiepersoon en minderjarige kinderen wordt hier niet betwist. Echter, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het privé- en gezinsleven van betrokkene. Het feit dat zijn gezinsleden legaal in het land verblijven en alle kinderen hier geboren zijn, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Onze beslissing heeft daarenboven geen impact op het verblijfsrecht van zijn echtgenote en de kinderen. De ten allen tijde fysieke aanwezigheid van betrokkene in het Rijk is op basis van de voorgelegde informatie niet vereist. We kunnen zelfs stellen dat betrokkenes gedrag zeker geen goed voorbeeld is voor zijn kinderen. Wij achten het aannemelijk dat de referentiepersoon op de hoogte moet zijn geweest van de verschillende veroordelingen van betrokkene in het Rijk ten tijde van hun huwelijk dd. 2019, daar zij hiervoor al lang een feitelijke relatie onderhielden, hun oudste dochter H. °2006 en al hun opeenvolgende gemeenschappelijke kinderen in het Rijk zijn geboren, en de referentiepersoon hier sinds 1999 in het Rijk staat ingeschreven.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde (arrest 49.830, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.04.2010). De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen. De bedreiging voor de openbare orde die van betrokkene

uitgaat is zodanig dat zijn persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Betrokkene werd doorheen zijn verblijf in het Rijk, zoals hierboven besproken, intussen al meer dan 9 keer veroordeeld. Het feit dat hij doorheen de jaren een gezinsleven uitbouwde heeft hem alleszins er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Uit niets dat betrokkene niet kan reizen. Betrokkenes gezins- en familieleden kunnen België of het respectieve land waar zij gevestigd zijn in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden in Servië dan wel een ander land en/of dit contact verzorgen via de moderne communicatiemiddelen. Gezien de leeftijd van de kinderen acht onze dienst dat een redelijke overweging. De referentiepersoon kan de jongste kinderen hierin ondersteunen en dit bewerkstellingen. Zij kunnen hem daarenboven komen bezoeken in zijn land van herkomst gezien zij allen gemachtigd zijn tot verblijf en met hun geldige B-kaart het Rijk vrijelijk in en uit kunnen reizen. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom dit niet mogelijk zou zijn. Ernstige moeilijkheden die de referentiepersoon en de kinderen zouden ervaren, blijken niet uit het dossier. Het gegeven dat de kinderen in België geboren werden is op zich geen reden om aan te nemen dat zij zich automatisch niet zouden kunnen aanpassen in Servië dan wel in een ander land. De kinderen zijn jong en dynamisch, waardoor zij zich makkelijker zullen aanpassen. Het is immers aannemelijk dat de kinderen noties hebben van betrokkenes moedertaal, door de communicatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, alsook dat zij een zekere vertrouwde hebben met bepaalde aspecten van de Servische gebruiken en cultuur. Er werden trouwens geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat de kinderen speciale onderwijsnoden hebben die enkel in België bestaan. Ook blijkt uit niets in het dossier dat zijn echtgenote en kinderen niet –laat staan minder goed-zelfstandig zouden kunnen functioneren zonder de aanwezigheid van betrokkene. Verder gaat onze huidige beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet gepaard met een gedwongen verwijderingsmaatregel, zowel niet in hoofde van betrokkene noch in hoofde van zijn gezinsleden, waardoor de gezinscel in navolging van onze beslissing überhaupt niet wordt aangetast. Het gezin wordt dus niet uiteen gerukt.

Het EHRM beperkt het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Wat betreft het meerderjarige kind H.° 2006 besluiten wij het volgende: in het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Dat is hier niet aangetoond.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het

privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name: (1) het behoud van de eenheid van het gezin en (2) en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De

omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaalt in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde:

“55. In its judgment Jeunesse v. the Netherlands [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court reiterated “that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.” 56. Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006; Üner v. the Netherlands [GC], cited above, §§ 62-64; and Salem v Denmark, cited above, § 76).” (eigen samenvattende vertaling: Met betrekking tot beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn moet belangrijk gewicht gegeven worden aan het welzijn van deze kinderen. Hoewel dit alleen niet determinerend is, moet aan dat welzijn belangrijk gewicht worden gegeven. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouder-derdelander ten einde effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waar kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft. Verder, zoals blijkt uit de rechtspraak, kan de aard en ernst van het misdrijf of het gerechtelijk verleden zwaarder doorwegen.)

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd om redenen van openbare orde, met toepassing van artikel 21 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat verweerder een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder is overgegaan tot zulke belangenafweging. Hij heeft de gezinssituatie van verzoeker in zijn beoordeling betrokken, doch komt tot de conclusie dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het gezinsleven rechtvaardigen. Het familiale belang van verzoeker wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Het feit dat verzoeker in België een gezin heeft, geeft hem niet automatisch een recht op verblijf. Bovendien heeft de bestreden beslissing geen rechtstreekse impact op het verblijfsrecht van zijn echtgenote en kinderen. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat verweerder een belangrijk gewicht geeft aan de veelvuldige veroordelingen die verzoeker in België heeft opgelopen, waarbij genoteerd moet worden dat het feit dat verzoeker doorheen de jaren een gezinsleven uitbouwde, hem er niet van heeft weerhouden strafbare feiten te plegen.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, erkent verweerder dat verzoeker een gezinsleven in België heeft uitgebouwd met zijn echtgenote en hun 6 kinderen. Wat zijn gezinsleven betreft, worden in de bestreden beslissing 2 scenario's belicht: één scenario waarbij de echtgenote van verzoeker (die ook van Servische origine is) en de minderjarige kinderen hun gezinsleven verder zouden ontwikkelen in Servië en één scenario waarbij de echtgenote en de kinderen ervoor zouden kiezen om in België te blijven. Zoals ook wordt bevestigd in de rechtspraak van het EHRM, spelen de bindingen van de familieleden van verzoeker met het land van herkomst en de jonge leeftijd van de kinderen, waardoor zij zich nog kunnen aanpassen aan nieuwe omstandigheden, een belangrijke rol bij de belangenafweging, waarbij de individuele belangen van verzoeker worden afgewogen tegen de ernst van de gepleegde feiten en het belang van de overheid om de samenleving te vrijwaren van inbreuken op de openbare orde (zie EHRM, 10 januari 2017, Salija t. Zwitserland, nr. 55470/10, §44 e. v.).

Verzoeker ontkracht met zijn betoog geenszins de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing dat zijn gezinsleden België vrij in en uit kunnen reizen en op die manier dus ook contact kunnen onderhouden met verzoeker in Servië. Ook kunnen zij hun contact blijven onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Gezien de leeftijd van de kinderen acht verweerder dit een redelijke overweging. Verzoekers echtgenote kan de jongste kinderen hierin ondersteunen. Aangezien de kinderen allen over een geldige Belgische verblijfskaart beschikken en tevens de Servische nationaliteit bezitten, kunnen zij het Rijk vrij in en uit reizen en kunnen ze dus hun vader in zijn land van herkomst bezoeken. Door enkel te wijzen op het verschil in leeftijd van zijn kinderen of de financiële en praktische onhaalbaarheid van zo'n reis, komt verzoeker hieraan niet tegemoet. Immers merkt verweerder terecht op dat er geen elementen worden voorgelegd waarom dit niet mogelijk zou zijn. Ernstige moeilijkheden voor de echtgenote van verzoeker om haar kinderen te ondersteunen in de mobiele communicatie en/of hen te begeleiden bij occasionele bezoeken aan verzoeker in het buitenland, blijken niet uit het administratief dossier. Verweerder merkt op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekers echtgenote en kinderen niet of minder goed zelfstandig zouden kunnen functioneren zonder de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk. Verzoeker brengt in het kader van de huidige procedure geen informatie aan die hierover anders laat denken. Er blijkt niet welk belang hij heeft bij zijn betoog dat verweerder een duidelijker onderscheid had moeten maken inzake de leeftijd van de kinderen. Hij toont niet aan waarom de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet voor elk kind relevant zouden kunnen zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de beoordeling van verweerder anders zou zijn geweest naargelang de individuele leeftijd van de kinderen. Daarnaast blijft het betoog van verzoeker beperkt tot loutere beweringen die op zich weinig ernstig zijn. Hij stelt dat zijn kinderen in België naar school gaan en dat hun schoolvakanties niet samenvallen, terwijl ze enkel in de schoolvakanties een reis naar Servië zouden kunnen ondernemen. Verzoeker brengt echter geen concreet bewijs aan waaruit blijkt dat de schoolvakanties van de kinderen op geen enkel moment samenvallen en het daarom onmogelijk zou zijn voor zijn echtgenote om hem samen met de kinderen in zijn land van herkomst te bezoeken.

Waar verzoeker met betrekking tot zijn meerderjarige dochter argumenteert dat zij nog steeds bij haar ouders inwoont, geen enkele vorm van inkomsten heeft en nog steeds afhankelijk is van haar ouders, stelt de Raad vast dat hiermee niet tegemoet wordt gekomen aan het motief van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in casu niet zijn aangetoond. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders niet wordt vermoed. Er is slechts sprake van een beschermd gezinsleven indien naast de afstammingsband ook bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Verzoeker brengt geen enkel concreet bewijs bij waaruit blijkt dat dit hier het geval zou zijn. Zijn

betoog blijft beperkt tot loutere beweringen die niet worden ondersteund door enig begin van bewijs. Het pertinente motief van de bestreden beslissing dienaangaande blijft dan ook overeind.

Belangrijk om op te merken is wel dat de bestreden beslissing waarbij het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd, geen verwijderingsmaatregel bevat. Verweerder argumenteert dat de gezinscel dan ook niet wordt aangetast.

Verweerder heeft tevens onderzocht in hoeverre de kinderen zich aan een nieuwe situatie zouden kunnen aanpassen. Hij merkt op dat de kinderen jong en dynamisch zijn waardoor ze zich makkelijker zullen kunnen aanpassen. Het is redelijk aan te nemen dat ze noties hebben van de moedertaal van hun ouders – die beiden over de Servische nationaliteit beschikken – alsook dat ze een zekere vertrouwdheid hebben met bepaalde aspecten van de Servische gebruiken en cultuur. Het feit dat de kinderen in België zijn geboren is op zich geen reden om aan te nemen dat ze zich niet zouden kunnen aanpassen in Servië. Wat de schoolgaande kinderen betreft, merkt verweerder op dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat de kinderen speciale onderwijsnoden hebben die alleen in België voorhanden zijn. Waar verzoeker slechts voor het eerst in het kader van de huidige procedure aanbrengt dat zijn zoon schoolloopt in het buitengewoon onderwijs, stelt de Raad vast dat verzoeker heeft nagelaten deze informatie kenbaar te maken aan verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder heeft geen respons ontvangen op zijn vraag inzake het hoorrecht van 27 mei 2025, hetgeen verzoeker niet betwist. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). Met het betoog van verzoeker dat zijn zoon een speciale onderwijsnood heeft, kan dan ook geen rekening worden gehouden. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn zoon geen gespecialiseerd onderwijs zou kunnen genieten in Servië.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van verweerder – gelet op de Servische wortels van beide ouders en de vaststelling dat de kinderen minstens beginselen van de moedertaal hebben meegekregen en zij zich dus snel zullen kunnen uitdrukken in die taal – te oordelen dat deze kinderen nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken om zich eventueel in Servië te vestigen en aldaar het gezinsleven verder te zetten (cf. EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, §§ 52 en 55 waarbij het EHRM de beoordeling door de nationale autoriteiten gemaakt niet disproportioneel achtte: *“Quant aux enfants, âgés respectivement de 7, 11 et 13 ans, ils sont encore à un âge où ils peuvent s’adapter à un nouvel environnement (...)”* eigen vertaling: Wat betreft de kinderen, resp. 7, 11 en 13 jaar oud, deze zijn van een leeftijd waarop zij zich nog kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving; EHRM, Hamesevic v. Denmark, Application no 25748/15, 16 mei 2017, §§42 en 43; zie ook EHRM, Salija v. Switzerland, 10 april 2017: *“50 (...) While it is not clear to what extent the children knew Albanian, it does not appear arbitrary to accept that the presence of their parents, who both originate from the country, as well as further relatives from their mother’s side, would alleviate their difficulties in integrating in “the former Yugoslav Republic of Macedonia”* eigen vertaling: Hoewel het niet duidelijk is in welke mate de kinderen de Albanese taal kennen, komt het niet arbitrair voor aan te nemen dat de aanwezigheid van de ouders, beiden afkomstig van het land, en van andere familieleden, de moeilijkheden die de kinderen zouden ondervinden om zich te integreren zullen verlichten).

De Raad wijst erop dat zelfs indien de integratie – door het lange verblijf in België – in Servië wat moeizamer zou kunnen verlopen, dit niet maakt dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cf. EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

Waar verzoeker betoogt dat zijn kinderen hun vertrouwde omgeving in België – waar ze een vriendenkring hebben uitgebouwd, naar school gaan en zijn geboren – zullen moeten achterlaten, merkt de Raad op dat zowel de echtgenote van verzoeker als hun kinderen over een geldige verblijfskaart beschikken. Zoals verweerder motiveert in de bestreden beslissing, heeft de bestreden beslissing geen rechtstreekse invloed op het verblijfsrecht van de rest van het gezin. Het verblijfsrecht van de echtgenote en kinderen van verzoeker blijft dan ook behouden. Zij kunnen er aldus voor opteren om in België te blijven wonen waardoor de kinderen er niet toe worden gedwongen om hun vertrouwde omgeving in België achter te laten. De echtgenote kan er evenzeer voor opteren om met de kinderen in België te blijven. Zo zij hiervoor zouden opteren, dan blijkt ook niet dat het gezinsleven met verzoeker niet kan verdergezet worden via bezoeken en/of moderne communicatiemiddelen (cf. J.A. v. Switzerland, 22 december 2020, §70; Salija v. Switzerland, 10 april 2017: *“50 (...) Moreover, it has to be noted that the children were not forced to move there, but could have remained in Switzerland with their mother as holders of permanent residence permits and maintained contact with the applicant through visits and means of telecommunication”* eigen vertaling: Daarenboven worden de kinderen niet gedwongen om te verhuizen maar kunnen zijn samen met hun moeder in Zwitserland verder verblijven aangezien zij verblijfsgerechtigd zijn en kunnen zijn contact onderhouden met de verzoekende partij via bezoeken en communicatiemiddelen). Er blijkt niet dat verzoekers echtgenote niet bij machte is om zonder hem verder in België te verblijven met de kinderen.

Verzoeker toont niet met concrete elementen aan dat de ontwikkeling of het evenwicht van de kinderen ernstig zal worden geschaad als gevolg van het feit dat hij niet langer met hen in België kan verblijven en de gezinsbanden via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken aan het land waar hij verblijft moeten worden verdergezet. Evenmin toont verzoeker aan dat de gemaakte afweging tussen de redenen van openbare orde die in zijn hoofd werden vastgesteld en de elementen die raken aan het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen, is aangetast door een onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid of het proportionaliteitsbeginsel miskent.

Verzoeker maakt in casu niet aannemelijk dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM vanuit het oogpunt van het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen, zoals tevens gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest, zelfs rekening gehouden met het feit dat zij tijdelijk van hun vader gescheiden zouden kunnen zijn. Evenmin toont hij aan dat deze situatie strijdig is met artikel 9 van het IVRK, daargelaten de vraag of deze bepaling juridisch afdwingbaar is, nu ze verre van absoluut is en een scheiding tussen ouder en kind onder bepaalde omstandigheden niet in de weg staat. In ieder geval bewijst verzoeker niet dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij het ouderlijk gezag over zijn minderjarige kinderen niet meer zou kunnen uitoefenen vanuit zijn land van herkomst.

Tenslotte betoogt verzoeker dat hij al 26 jaar in België verblijft, dat al zijn kinderen hier zijn geboren en dat hij al 20 jaar een relatie heeft met zijn echtgenote. Zijn hele familie woont in België. Er waren inderdaad periodes van illegaal verblijf maar ook van legaal verblijf. Verzoeker stelt geen banden meer met zijn land van herkomst te hebben. Hij benadrukt de sterke band die hij met België heeft.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de integratie van verzoeker in België het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft zijn duur in het Rijk en in hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst zoals vervat in punten (2) en (10), blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene werd volgens het Rijksregister voor het eerst in het Rijk ingeschreven in 1999 te Antwerpen. Hij werd in 2005 afgevoerd van ambtswege en werd in 2018 terug ingeschreven. Heden verblijft hij in Bornem. Hoewel verondersteld wordt dat hij tussen 1999 en 2005 +- 6 jaar en vanaf 2018 tot op heden +- 7 jaar in het Rijk heeft verbleven wat in totaal op ongeveer op 13 jaar in het Rijk zou uitkomen, kan dit niet worden weerhouden. Het is onduidelijk of betrokkene tussen 2005 en 2018 daadwerkelijk onafgebroken illegaal in het Rijk heeft verbleven, maar gezien er in die periode 5 gemeenschappelijke kinderen uit betrokkene en de referentiepersoon zijn geboren, kan onze dienst aannemen dat hij hier mogelijks illegaal in het Rijk is gebleven. Echter, dit doet geen afbreuk aan onze beslissing en er kunnen evenwel geen rechten worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden (cf. arrest 283 989 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30.01.2023). De banden die betrokkene met België heeft ontwikkeld, blijken niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. De banden die hij heeft opgebouwd zijn klaarblijkelijk van criminele aard. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Het attest van het OCMW van betrokkene, referentiepersoon en de oudste dochter doet geen afbreuk aan onze conclusie om zijn machtiging tot verblijf te beëindigen. Dit bewijst louter dat zij op dat moment niet ten laste waren van de openbare overheden. Verder legt hij documenten voor van de mutualiteit waaruit blijkt dat het hele gezin staat ingeschreven en een kopie van de geregistreerde huurovereenkomst. Deze elementen wijzigen niets aan onze beslissing, dit betreft algemene voorwaarden van eenieder die zich onder gezinshereniging wenst te vestigen. Dit zijn minimale –en vaak bij wet verplichte - inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen. Op basis van de stukken blijkt dat betrokkene geruime tijd arbeidsongeschikt zou zijn geweest, en dan de referentiepersoon geruime tijd actief was als zelfstandige. Het feit dat betrokkene arbeidsongeschiktheidsuitkeringen heeft ontvangen en de referentiepersoon inkomsten zou hebben verworven als zelfstandige, kan onze dienst eveneens niet aannemen als een reden om hem verder te machtigen tot verblijf. Alle bovenstaande stukken bewijzen niet dat hij op een bijzondere manier geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, noch dat hij grote inspanningen heeft geleverd om zich hier te integreren. Wij lezen in het vonnis dd. 07/03/2024 dat hij hier zou werken als chauffeur. Evenwel legde betrokkene een overzicht voor van zijn arbeidsongeschiktheidsuitkeringen. Hoe het ook zij: het staat betrokkene vrij om deze opgedane kennis en ervaring te gebruiken om in zijn land van herkomst het leven terug op te nemen. Het gevolg van de beëindiging van zijn verblijfsmachtiging is uiteraard dat hij financieel niet meer kan bijdragen vanuit België. Dit hoeft betrokkene echter niet te weerhouden om vanuit het buitenland financieel bij te dragen indien hij dat wenst. Hoewel betrokkene zelf nergens zijn familiebanden aankaart, maken wij op uit de gegevens van het Rijksregister dat zijn ouders en broers/zussen geruime tijd in het Rijk hebben verbleven en/of verblijven. Zijn moeder overleed hier in 2023, betrokkenes vader en broers I. °1976 en en O. °1980 zouden hier nog in het Rijk verblijven. De zus van betrokkene S. °1981 is evenwel afgevoerd van ambtswege. Hoewel een aantal

van zijn familieleden hier in het Rijk verblijven, achten wij het ondenkbaar dat er geen enkele andere (familiale) banden zouden zijn met zijn land van herkomst. Er worden door betrokkene geen concrete elementen naar voor gebracht waarom hij niet meer zou kunnen aarden in het land van herkomst. Wij gaan er vanuit dat betrokkene wel degelijk in staat is om elders zijn leven op te bouwen. Betrokkene is immers +- 41 jaar en een volwassen man die verondersteld wordt zijn eigen keuzes te kunnen maken."

Verweerder motiveert dat verzoeker uit het (deels illegaal) verblijf in het Rijk geen rechten kan putten. De banden die hij met België heeft ontwikkeld, lijken niet van dergelijke uitzonderlijke aard te zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. Verweerder benadrukt dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke normen expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Dit motief komt de Raad niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig voor. Het wordt evenmin weerlegd met enig concreet verweer. De in het administratief dossier aanwezige stukken bewijzen niet dat verzoeker op een bijzondere manier geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, noch dat hij grote inspanningen heeft geleverd om zich hier te integreren. Wat de familiale banden in het Rijk betreft, wordt vastgesteld dat verzoekers ouders en broers en zussen geruime tijd in België hebben verbleven. Zijn moeder is intussen overleden en zijn zus is afgevoerd van ambtswege. Hoewel een aantal van zijn familieleden nog steeds in België verblijven, acht verweerder het ondenkbaar dat er in het land van herkomst geen enkel ander familielid meer woont. Verzoeker brengt geen concrete elementen naar voor waarom hij niet meer zou kunnen aarden in zijn land van herkomst. Hij is een 41-jarige volwassen man waarvan mag worden verondersteld dat hij in staat is om elders zijn leven uit te bouwen en zijn eigen keuzes te maken. De Raad kan enkel vaststellen dat het betoog van verzoeker beperkt blijft tot enkele algemene beweringen, zonder dat hij concrete informatie aanbrengt die de voormelde motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen brengen.

Verzoeker maakt een schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN